

האזעקות וההפגזות נעשו יותר ויותר תכופות. וכנגד, המזון הפך מיום ליום קשה להשגה. הייתי רואה את משפחתי לעיתים רחוקות. כאשר הייתי הולכת לבקר אותם זה היה תמיד בערב. היינו יושבים עד מאוחר בלילה ומפטפטים. הפכתי למומחית בשקרים, סיפרתי להם שאני עובדת ומתגוררת במוסד לילדים בסביבות פריז, כמובן לא כיהודיה, שהרווחתי טוב ולכן יש באפשרותי לתת להם סכום כסף למחייתם דבר שעזר להם רבות. מיד בגמר העוצר הייתי נפרדת מהם בלב כבד וחוזרת על האופניים לקבוצה. בקבוצה שלנו איש מחתרת היה מרוויח בין 1600 עד 2500 פרנקים לחודש. ואני קיבלתי יותר כדי לתמוך בבני משפחתי.

ב- 1943 נאלצנו לעזוב את הפנסיון. המקום נהיה קטן ומסוכן. שכרנו דירת שלושה חדרים ברחוב GRENELLE הדירה שכנה בקומה הראשונה ופנתה לחצר אפלולית. בדירה אמורים היו להתגורר 5 חברה. אבל החברים ש"נשרפו" באזורים שונים עברו לפריז והתגוררו בדירה. לאט לאט היינו בודאי כ- 20 איש אם לא למעלה מזה. היינו ישנים על הריצפה או 5-6 איש לרוחב המיטות. כל הצעירים הללו היו אקטיביים. לכולם היו משימות כולנו היינו חברים בצבא היהודי. המצב בכללותו נעשה קשה.

שרותי המודיעין שלנו גילו מחסן עם מזון שהיה מיועד למשלוח לגרמניה. אנשינו תקפו את המקום והביאו לדירה קופסאות של סרדינים, סיגריות ואיטריות. כמות האיטריות היתה עצומה. למעשה מאז ועד לשחרור פריז, תמיד היה על האש סיר עם איטריות. ואני לא צריכה לתאר לכם את הטעם של הדייסה הזו המתבשלת בלי סוף. אבל כולנו היינו רעבים ואכלנו בשימחה. נשבעתי שלאחר המלחמה לא אוכל יותר איטריות.

ב- 21 או 22 באפריל 1944 היה יום הולדתו של היטלר. הוא קיים באותו יום מצעד ברחובות פריז. הוא רצה להראות לכולם שצבאו

עדיין חזק למרות האבידות והקרבות הקשים נגד הרוסים ובאפריקה.. בלילה החיילים התאכסנו במחנה ב- PORTE DE CLIGNACOURT.

אני עצמי חזרתי אותו יום עייפה ותשושה מנסיעה ארוכה וקיבלתי 24 שעות למנוחה. הצטרפתי לז'ן ברומן שחיכה לי בקפה ובילינו אחר הצהרים ביחד מבלי לחשוב על צרותינו. לפני כניסת העוצר הלכנו להוריו שהתחבאו ב-SURESNE ליד פריז. אהבתי מאוד ללכת אליהם. הם היו היחידים שידעו על מעשי. אצלם הרגשתי טוב, יכולתי לדבר מבלי לשקר. בלילה התעוררנו מהפגזה קשה מאוד והחשובה ביותר שהיתה באזור פריז וזה היה ברובע שבו היו הורי.

האנגלים הפציצו במשך שעות. צריך היה לחכות שעות אחדות לפי שניתן היה לצאת ב- 6 המטרו היה מתחיל לפעול. אז כבר היו מודעות אלו תחנות סגורות. יכולתי להגיע רק ל BARBES ROCHECHOUART-משם הייתי צריכה לעשות עוד 4 תחנות ברגל. כמובן שמ BARBES- כל תנועה באזור היתה אסורה. ז'ן שליווה אותי נאלץ לחזור. אני ענדתי סרט של הצלב האדום, והותר לי לעבור. מה שראיתי במהלך ההליכה הזו היה איום ונורא. אותם חלקי גופות מפוזרות אני מעדיפה שלא לתאר נושא זה. כמעט ולא היתה לי תקווה לשוב ולראות את היקרים לי. במקום שהייתי אמורה להבחין בצריפון שום דבר לא היה -אף אחד, ריח של שרוף, עשן, אנשים מבוהלים רצים ביאוש. היו הרוגים ופצועים, אין עזרה, אין טיפולים. הגרמנים דאגו שעזרה תינתן קודם לחייליהם. האזרחים יכולים לחכות. אני הלכתי וחיפשתי וכאשר שמעתי "יהודית" חשבתי שאני חולמת. אחי הקטן מרסל היה בבגדים קרועים ומלוכלכים, אבל חי. הוא קפץ על צווארי ובכתי, הודיע לי שכולם חיים. מיותר לתאר את שמחתי ורגשותי. מצאתי את בני משפחתי ישובים על הריצפה מודאגים, מפוחדים ועדיין תחת הלם. הם ארזו את מעט החפצים שיכלו למצוא. מהדף ההפגזה אבי עף כנגד עץ ונפצע ברגלו. היא